

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

MENTSÉG NINCSEN

„...a homo europicus szellemileg, erkölcsileg, sőt amiért ily magasan hordta az orrát, értelmileg is fölmorzsolódott, elsötétült... Renge-teget tanul, de háromig sem képes elszámolni, és abban sem biztos, hogy fiú-e vagy lány... És minderre büszke.”

Czakó Gábor

Én,
a hajdanvolt sokaság
mindeneket deformáló
ostobasága okán
megdühödött Isten
sokadik,
most már
végzetes csapásának
szerencsétlen
túlélője
bűntudattal,
az igazszólás
kínjaival
sanyargattatva
tanúsítom,
a kezdet kezdetén
odafent,
kéken feszülő egünk
kupolás magasában,
idelent
az egymástól
fintorogva,
fénysebességgel
távolodó lelkek

csillagközi terében
 kimért szárnycsapásokkal
 betolakodva suhanó
 jeleket
 előttem,
 mellettem,
 mögöttem
 nem érzékelte
 senki,
 a szemek, tekintetek
 egyaránt
 iszonyodtak
 elme és égbolt
 fényes magasságaitól,
 minden
 cél,
 szándék,
 törekvés
 lefelé irányuló
 vágyak, igények
 talajszinten terjengő
 édes bűzében
 szökdécselt kergemód,
 a jelek pedig
 jöttek,
 felbátorodva
 csapatosan
 sokasodtak,
 hiába
 szóltam, mutattam ujjal
 a rettenetre,
 szó és mozdulat
 beleveszett
 észrevétlenül
 bulinak nevezett
 újmódi vigasságok
 erkölcsi vesztőhelyén

létszükségletként üzemelő
ricsajba,
hogy változatlanul
két műszakban
robotoljon a halál,
horizont alá
döntve
tudatmódosultan vigyorgó,
ütődött
utódokat,
tehetetlenül szörnyülködő
agg bölcseket,
hogy ásítsanak
jövendőt
veszejtve
üresen
a szingli-méhek,
bitoroljanak
hivatalt,
hatalmat
a legaljasabbak,
szolgáljanak
vakon
sokan
keveseket,
trónusra emelt bitangok
hozzanak törvényt
génhiányos másságok
mindenkire
kötelező
imádatáról,
készen kapott
vagy
ármánnyal,
erőszakkal,
mindenképpen
érdemtelenül

szerzett javak
 élvezetéről,
 zabálásáról,
 hogy csámesogásunk,
 bőfögésünk
 zajában
 önelégült
 ujjongásunkat
 visszhangozza
 egykedvűen,
 kényszeredetten
 az Univerzum,
 ebben a tágas, üres térben
 ténfergő tekintettel
 kiáltozva
 kérdzem,
 mit kezdjek,
 kezdhetek
 magammal
 nélkülük, akik
 sóvár bírvágyak
 beteljesülése
 mérgezett
 gyönyörének
 lettek
 szánalmas áldozatai,
 magamra maradva
 már csak
 a pusztulás nyomait
 nézhetem,
 számlálhatom
 eszelősen motyogva,
 se rend, se káosz
 a romokban,
 közönyös,
 érzéketlen
 csend

borul szemfedélként
tegnap még
fülsértő zajjal nyüzsgő
 városokra,
becsülhető önvalójukat
ledérmód elfecsérlő
 falvakra,
dőre
 elmék,
 álmok
hozadéka
 ez a temetői
 csend,
miattuk
nem kegyelmeztél,
Uram,
a mámoros kergületben
hülyülésig eszementen
 önvesztét
 siettető
 embernek,
kinek léte
 víznek,
 földnek,
fűnek,
 fának,
égnek,
 madárnak,
saját magának,
Istennek
 véggépp
nem üdvös,
de Uram,
miért
a kivétel
velem,
ki

egy vagyok
közülük,
az elfajzott
sokaságból,
a te akaratodból
nekem is bűnöm
a toporzékolva
mindeneken átcsörtető
kéjvágy,
a mindenhatóságoddal
pimaszkodó
úrhatnámság,
a teremtett világ
általad működtetett rendjét
bárgyú göggel
felforgatni kész
szándék,
mentségem talán,
hogy
így is,
mégis
van bátorságom
az alázathoz,
nagy műved,
a minden dolgok
együttlétezésének
csodálatához,
Uram,
erre a mentégre
nem vagyok,
nem lehetek
méltó,
hiszen
nem térítettem el
az ártó szándékkal
uralomra törő
elméket,

szavakat,
 kezeket,
egy-szál magam
szemben a sokasággal
eleve kudarcra
 ítéltettem,
másfelől
neked,
ki hagyta
felülkerekedni
a sokaság önvalójának
rosszabbik énjét,
pedig tudta,
 első dolga lesz
 igéd
 kiröhhögése, sárba tiprása,
 világod, világunk
 kialakult, élhető
 rendjének
 szétverése
 ököllel,
 késsel,
 mindenre
 kapható
 izmusok
 szentté avatásával,
 neked, Uram,
van-e
 mentséged,
ha nem tűröd
 a bűnt,
miért hagyta
 megtörténni,
miattad,
 általad
 önvesztébe
 zuhanni

az én sokaságom,
 melynek
 apró írmagnyi
 részeként
 eszelősen fájlalom
 és rovásodra írom
 pusztulását,
 nem
 kértem, vártam
 oltalmadat
 a katasztrófa
 ítéletidejében,
 ne várd
 te se
 tőlem
 a megszeppent bűnös
 metamorfózisát,
 hálás igékkel a számon
 nem hirdethetem
 dicsőségedet
 itt,
 kövek és lelkek
 romjai között állva,
 keserűen,
 kétségbeesetten,
 vádolóan
 újra és újra
 feldübörög vonatosan
 szenvedő elmémben
 szentségtörő gondolat,
 minden erény
 és
 minden véték
 végső soron
 tőled ered,
 iszonyú kettősségedet
 belénk oltva

vártad, igényelted
feltétlen
hódolatunkat,
s mert a híveidnek vélt,
de
jogait, lehetőségeit
felismerve
önhitté vált
sokaság
csúfondárosan röhögve
inkább
fügét mutatott,
hát
szent haragodban
a teremtés
sokat ígérő
csodáját, célját
elfelejtve,
megtagadva
ráuszítottad
bosszúvágyadat,
hogy legyen
porig lerontva
minden, ami
emberi,

aztán
az én írmag-mivoltomból
sarjadjon
kívánságod szerint
új, engedelmes
sokaság,

hát
nem,
Uram,

te, aki
hitvány diktátorként
egyszer már

gyáva voltál
a teremtés
tökéletességére,
másodszer
esélyt se érdemelsz,
esendő fajtám,
a legyilkolt sokaság,
százszor is szerencsétlen
túlélőjeként
az ő nevében és a magam
megbántottan sziszegő
önérzetével
szót emelve rád
kimondom a valót,
a sokaság
önveszejtő bűne
bármennyire
iszonytató,
de
a te vétkeiddel
magyarázható,
ezért számodra
mentség nincsen.